

Два серця (1935)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

У вечір, в обрії, у спів
підем, обнявшись, перед себе.
Мов черепицю із дахів,
зриває вітер зорі з неба.

І, відділившись від юрби,
загорнемося в хутро ночі.
Хай два серця — два голуби
співзвучно й тужно затріпочуть.

3 квітня 1935

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/dva_sertsia